

el tema de la segregació, se n'inventaran un altre. A ells, el que els va és la ingovernabilitat i la disbauxa».

Per la seva banda, Francesc Sancho, fent referència a l'alcalde del Perelló, diu que «no vull entrar en polèmica. Crec que és una persona normal, bastant primari, que parla irreflexivament, i, a mi, personalment, aquest tipus de gent, m'encanta, considero que és una persona encantadora. La gent primària, no obstant això, diuen coses com aquesta».

«Mira —afegeix Sancho—, l'únic que fem a l'Ampolla és pagar impostos. A l'estiu tenim una població de deu mil habitants, i joestic al dispensari sense aigua corrent. Sóc el metge titular de l'Ampolla, iestic a la Junta de Segregació per les condicions sanitàries en què he de treballar».

Francesc Sancho és l'única persona que ha esgrimit arguments conciliadors com a manera d'acabar amb l'odi ancestral que uneix el Perelló i l'Ampolla, odi que, a part de la distribució municipal, és l'únic punt de concordança entre les dues comunitats. En aquest sentit hi ha, pel que sembla, coincidència unànime, s'estigui a una banda o a l'altra de la ratlla. «És importantíssim que s'acabi aquesta guerra social —diu el regidor segregacionista—. És absurda. La discussió hauria de ser constructiva, i no com ara, que hi ha massa anècdotes i queden en un primer pla; s'han d'evitar les anècdotes per aconseguir un bon estudi de fons, un cert enteniment».

Una de les anècdotes més sonades, que va provocar més enrenou, va tenir lloc no fa gaire. Veïns extremistes de l'Ampolla van posar un cartell que deia: «Benvinguts a l'Ampolla si no sou del Perelló». El cartell, lògicament, va empipar els perellonencs. «Vam serrar el cartell —explica un dels membres del Moviment de Defensa del Perelló—, ja que ells estan en el seu dret de rebutjar-nos, però n'hi ha altres maneres. Però al cap de dos dies, el cartell va tornar a aparèixer i, aquesta vegada, amb un de més petit que posava: «si teniu collons, treieu-lo de dia». I vam pensar que calia fer-ho de dia. Vam anar amb dos cotxes, a plena llum, vam agafar la serra mecànica i el vam serrar de nou. Aleshores hi vam deixar els collons de bou. No, no en van ser dos. Vam deixar-hi quatre collons de bou i dos de be. Sí, és clar, perquè veiessin que en teníem».

Francesc Sancho afirma que el problema és bàsicament econòmic. Comenta: «El mateix alcalde diu: el vuitanta per cent dels impostos surten de l'Ampolla. Si us donem la segrega-

ció, ¿d'on treurem els ingressos?».

Cal ressaltar l'hospitalitat tant de l'Ampolla com del Perelló en relació als forasters. A l'hora d'explicar i argumentar els raonaments de cadascuna de les parts, les persones consultades de les comunitats en conflicte han mostrat la més afable col·laboració. Tanmateix, la causa obeeix al desig de convèncer els periodistes que ells —del Perelló o l'Ampolla— estan en possessió de la veritat.

A la qüestió de plantejar que cap de les dues comunitats se sentirà satisfeta per més que la decisió jurídica final l'afavoreixi, un trist assentiment i un encongiment afirmatiu d'espatlles ha estat l'única resposta. Ampollencs i perellonencs ho tenen, en aquest sentit, molt clar. Com el que firma el reportatge té molt clar que aquest no agradarà ni als uns ni als altres: al municipi es besa, no la terra, sinó la ratlla. □

MINIMALISME A BARCELONA

Minimal Nyman

Els propers dies 2 i 3 de febrer, el pianista i compositor Michael Nyman actua a Barcelona. Nyman és un dels noms relacionats amb la música minimalista, gènere que ha donat figures tan importants com Terry Riley, Steve Reich o Philip Glass.

Santi Palos

No se'l pot culpar de res. Té una ferma formació clàssica, ha practicat i revifat un gran nombre de gèneres i estils, sense quedar-se mai en la reproducció, sempre enriquint-los amb la seva imaginació insòlita, més o menys arrelada al minimalisme. Al passat, col·laboracions amb un grapat de noms de pes en diversos camps. És respectat per quasi tothom i el seu afany d'experimentació sembla no tenir límits. Ni sembla que, com a altres companys de calaix, li hagi arribat la decadència. Fugisser d'etiquetes i classificacions —els crítics ho tenen difícil amb ell—, fins i tot pot ser considerat pioner de la *new-age*, si més no d'alguna de les seves vessants. Amb la seva imatge d'alumne aplicat, seria massa perfecte per a no resultar repel·lent, si no ho amainés amb les bones qualitats dels seus treballs. La majoria, inèdits a l'Estat espanyol, per a major alegria de les tendes d'importació.

El currículum de Nyman és força envejable. Compositor vocacional des de molt petit, aplicat estudiant, la seva entrada a la música activa començà cap als principis dels setanta, amb la Scratch Orchestra, formació germinal on hi havia un jove Brian Eno. Fou precisament ell qui, l'any 76, al seu èfimer però interessant segell Obscure Records, publicaria el primer llarga durada de Michael Nyman, *Decay music*, basant-se en una pel·lícula del director Peter Greenaway (a qui, sis anys després faria, recollint l'esperit de Henry Purcell, la banda sonora d'*El contracte*

Michael Nyman, minimal i popular.

del dibuixant). Abans, però, Nyman havia trobat el temps i l'oportunitat de col·laborar amb un dels seus ídols, Steve Reich, i exercir de crític musical. D'aquesta darrera activitat sortirà *Experimental music, Cage and Beyond* (Schirmer, Nova York, 1981), llibre on analitza les noves possibilitats de la tecnologia aplicades a la música, i els avanços de l'avantguarda d'aquest segle.

Des de l'aparició de *Decay music*, la de Nyman ha estat una carrera ascendent, que ha transcendit els elitistes circuits de la música electrònica i experimental per arribar a un públic ampli. En bona part, gràcies a la feixuga tasca de composició per a films (*Briestone and teacle*, de Michael Loncraine,

Minimals i americans

Malgrat la nacionalitat britànica d'en Nyman, els tres músics més importants del minimalisme són americans. Per ordre d'aparició:

Terry Riley: Capdavanter del gènere, pioner de la música planadora, geni dels multíteclats, alumne destacat del gran La Monte Young (i company a The Theatre of Eternal Music), el treball de Riley ha influït unes quantes generacions de músics, des de Reich o Glass fins a Eno, Robert Fripp o Bowie. El seu àlbum més conegut és el que va fer a mitges amb John Cale, Church of Antrax, amb un bon acoblament de les capacitats dels dos.

Steve Reich: La publicació, per part de la desapareguda Edigsa, l'any 80, de Music for 18 musicians, va significar per a molts aficionats d'ací el descobriment de Reich, en un magnífic exemple de música repetitiva en estat pur. Apassionat per les músiques ètniques, gran coneixedor de la música africana, balinesa i hebrea, les ha fusionades, amb prou encert, amb el repetitivisme. Val la pena cercar discos com *Tehillim*, *Four organsphase pattern*, *Octet-Music for a large ensemble-Violin phase* o *It's gonna rain*.

Philip Glass: Potser el que més ha ajudat a popularitzar el minimalisme, amb el seu estil de ritme constant, canvis poc perceptibles i atmosfera estàtica. La seva obra més important és *Einstein on the beach* (1975), tot un muntatge escènic patrocinat per la Byrd Hoffman Foundation i el Metropolitan Opera House de Nova York, i disponible discogràficament en una caixa de quatre elapès. Glass fou l'autor de la peça dels jocs olímpics de Los Angeles i del soundtrack del *Mishima*, de Paul Schrader. Val a dir que els seus elapès més recents, ara que ja ha deixat el seu vell ofici de taxista i s'ha professionalitzat, resulten bastant decebedors, de clares intencions comercials. □

Z.O.O., i ara en preparació *Gaudí* de Manel Hueriga). Però també per les col·laboracions amb Sting, John Greaves i Dagmar Krause o els Flying Lizards (el seu magistral primer elapè va eixir ací, i passà desapercebut), que han cridat l'atenció dels sectors més oberts dels aficionats al roc.

En els darrers deu anys, Nyman ha tirat endavant una gran quantitat de projectes. A part dels elapès publicats i les peces per a pel·lícules, ha compost per al Royal Ballet i espots publicitaris, va estrenar fa poc *The man who mistook his wife for a hat*, una òpera de cambra en un acte, i participa en històries estrambòtiques, com una creació musical per a la central elèctrica de Yainville, prop de Rouen. O la versió *reggae* de l'himne nacional britànic, per a l'estrena, amb presència real, de l'*E.T.* de Spielberg.

Els propers dies 2 i 3 de febrer, al Palau de la Música, el públic barceloní podrà assaborir en directe el talent d'aquest prolífic iconoclasta. Acompanyat per Kate Edwards i Alexander Balanescu al violí, i John Carney al piano, els seus dos concerts, únics que fa a l'Estat espanyol en una petita gira europea, poden esdevenir una de les sorpreses musicals d'aquest any. □

tano

GANDIA

PREUS
ESPECIALS
PER A GRUPS
ESCOLARS

Cines
ACTEON
ESLAVA

EL ULTIMO EMPERADOR

de Bernardo Bertolucci

- L'enfrontament de dues cultures
- Una lliçó d'història
- Un aprenentatge atípic

De dilluns
a divendres
sessió 4.15

Petició de dia: Crídeu als Serveis Territorials
Angeles Caballero · Tel. 373 88 11

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA EDUCACIÓ I CIÈNCIA